

selja taga ja luges salaja tema silmapisaraid ära, ja kui ta nägi, et neid nii rohkesti oli, et armuline Jumal temale tema patud wististe saab andeks andma, ütles ta:

„Tule, ma tahan sulle midagi näidata, mis kaunis on. Ülewel pööningu peal tean ma katuse sees ühe oksa-augu, sealt võib natuke taewasse waadata.“

Nüüd läksiwad nad trepist üles pööningule. Seal paistsiwad oksa-august kuldseid kiired püha Peetruse otsaesise peale, nagu lõhutud tulekeeled.

„See tuleb tõsiseft taewast!“ ütles rikas mees wärisemisega.

„Jah“, wastas Peetrus; „nüüd waata sina ka!“ Aga oksa-august oli liig kõrgel, nõnda et rikas mees, kes madala kasuga hästi ei tahtnud ulatada.

„Sa pead ennast hästi sirgu ajama ja kikkwarwul seisma“, ütles Peetrus. Siis sirutas end mehile niipalju kui wähe võimalik, ja kui ta wiimaks oksa-august ulatas läbi waatama, sai ta tõeste taewasse waadata. Seal istus Suur-Jumal oma kuldtrooni peal keset taewatähti ja pilwi ütlemata kauniduses, ja tema ümber kõik inglid ja õndsad hinged.

„Oh see on ju ärarääkimata ilus ja imekaunis, et seda maa peal keegi ei mõista arwata! Aga ütle, kes siis see on, kes seal armulise Jumala jalgade ees istub, selg siia poole?“

„See on see waene mees, kes maa peal sinu kõrwal elas ja sinuga siia üles tuli. Kui ma teile läsku andsin, wälja mõelda, mis teie enesele tahate soowida, ei soowinud tema muud kui üht jalapingikseft, et ta selle peale Jumala jalgade ette võiks maha istuda. Ja seda on ta ka saanud, otse nõnda kui sina oma lossi.“

Kui Peetrus seda sai ütelnud, läks ta waguft ära, nõnda et rikas mees seda ei märganudki. Sest tema seisis ilka alles waguft kikkwarwul ja wabtis taewasse. Küll oli tal raske nõnda seista, sest et ukse-august wäga kõrges oli, nii et ta ilka kikkwarwul pidi seisma, aga ta ei hoolinud sellest, sest mis ta nägi, oli ärarääkimata kaunis.

Ja kui jälle tubat aastat möödas, tuli Peetrus wiimast korda sinna. Seal seisis rikas mees ilka alles pööningul kikkwarwul ja wabtis oksa-august taewasse, ja ta oli nii põnewusega wabtimas, et ta jugugi ei märganud, kui Peetrus sisse astus.

Wiimaks pani Peetrus temale kae õla peale ja ütles: „Sa oled nüüd juba kaua küllalt seisnud. Sinu patud on sulle andeks antud; ma tuln sulle järele. Tule kaasa taewasse! — Eks ole nii: sünnaaamine oleks sul palju hõlpsam olnud, kui sa aga oleksid tahtnud?“

Seda ja teist.

Külatilise sööma-sundimisest söögilaual.
„Wõtte aga ette! — Sööge aga kõht täis! — Urge kõhtu poolele jätke! — Urge häbenege ühtigi! — Sööge ilka sööge! — Wist ei maitse meie toit teile! — Kõhutäis wõlgu ilka, las palju wõi wähe sööte! — Oma süüd, kui kõhu poolele jätate!“ — Nende ja sarnaste sõnadega sunniwad wõi julgustawad meie perenaesed külatilist sööma. — Kuidas on asi sellespoolest muul maailmas? — Lõuna-Prantsusmaal peab piduperemees, kui pruntpaar juba lauda on istunud, külatilist õuest ja sealt teiselt taga otsima ja suure waewaga laua juure kofku koguma. — Gröönimaa rahwas arwawad, et neid waesteks ja näljasteks peetakse, kui nad ilma sundimata peakswad sööma, ja hakkab sellespärast külatiline olles suure sunduse waral toitu wõtma. — Teised looduse sülelapsed aga arwawad, et see külatilise kohus on, söögiantjale seda auu teha, et ta kõik nahla paneb, mis aga ette antakse. Nii panewad talupojad Saksamaal mitmel pool seda wäga pahaks, kui külatilised pidul mitte tubliste kere täis ei witsuta. — Teisiti arwawad Mongolid, nende arust see ei sünni, et külatiline laust otsani tühjaks wõi leiwa wiimase palukese ära peaks sööma; nemad ei tee sedamööda mitte „head ilma“, nagu meie pool külatilise julgustamisest